

zre na novo povezano kito cvetic in premišluje — menda — kam bi jo pripela.

Kist mu mirno polzi po oblačnih skupinah, rahlo po solnčnih žarkih, varno po sivih zidinah, a nežno, rekli bi, skoro ljubeznivo pedantno po krilu, in — kakor bi jo poljubljal lahki večerni vetrič — po resnem licu gospice Lucije. Še jedenkrat pogladi kostanjeve lasce, še jedenkrat vzdihne umetnik, nasmehne se in — ugasne luč.

Vse miruje sedaj, vse počiva, le srca ne mirujejo.

Odkar je Derossi Videnskega gost, imajo v vili lepo življenje. Lah je kakor navadno živahen, dosetljiv in pri ženskah silno ljubezniv. Osobito rad »dвори« Luciji. Ona se ga sicer brani, toda neljubi ji niso njegovi pokloni, dasi se vedno izogiblje njegovim pogledom. Zdi se ji, da ne more vstrpeti strasti, katera sije iz njih. Te oči so ji bile skoro kakor strašilo. Dostikrat se je stresla, sanjajoč, da jo opazujejo skrivaj. To tudi nikakor ni bilo neopravičeno, saj je bil Derossi po dnevu res vedno za njo, pa lepo, dostojno, ne da bi se bil usiljeval, marveč uslužno, lju-

beznivo, celo prepokorno, kar je Luciji presedalo. Dobro je vedela, kaj namerja s tem. Zato se ga je ogibala, kakor se je ustavljala v pogovorih, če tudi je bil zraven oče, vsem migljajem, s katerimi bi bil razkril očitno svoja čustva.

Nekaj dnij potem se odpravi Videnski z Derossijem na pot. Rekla sta, da gresta samo v Gorico; Lucija je pa sodila že po pripravah, da bodeta več časa z doma. Pred odhodom ji je oče tudi res naročil, naj ne skrbi, če bi se ne vrnila v petih ali šestih dneh. Posebno ganljivo se je poslovil Derossi, govoril je tako zaupno, tako samovedno in udano, kakor le svoji izvoljeni nevesti. Lucija se je tresla ob tem slovesu, — ali od strahu, ali od veselja?

Redni večerni sestanki v hladnici in v salonu, kjer so se pogovarjali o slikarstvu in umetnosti sploh, ponehali so torej za nekaj časa. Dekletoma se je izprva res nekoliko tožilo po jednaki zabavi, tretji in četrti dan sta pa že mislili, kako bi si sami napravili razvedrilo. Čudo bi bilo, ko bi tega nedostajalo mladim ljudem v cvetočem letnem času. Saj je vse polno zabave, polno življenja. (Dalje.)

V kapeli sv. Cirila in Metoda.

(V Rimu, v cerkvi sv. Klementa.)

Ciril, Metod, nebeška brata sveta,
Na zémľjo tèmno z jasne zróč višave,
Kdaj gane vaju béda bedne Slave,
Kdaj gane solza z bedo jej izžeta?

Kakòr o vojski vranov črnih četa
Spreleta čez poljane se temave:
Od Volge vlačijo se do Veltave,
O Savi tožni — mržnja, rázpá, zmeta!

Ciril, Metod, v svetlôbi zlatozarni,
Ozrita se na tèmno zémľjo našo,
Na tèmno zémľjo, v zémľji boj vihari!

Resnica vojsko vražno naj razbije,
Pokóplje v grôbe vranov črnih pašo —
In mirne sreče solnce naj posije!

A. C. Slavin.

